

ת"פ 8525/08 - מ.י. יחידת תביעות ש"י נגד יצחק אלגריסי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8525-08 מ.י. יחידת תביעות ש"י נ' אלגריסי 13 ינואר 2014
בפני כב' השופטת אילתה זיסקינד

המאשימה	בעניין: מ.י. יחידת תביעות ש"י ע"י ב"כ עוה"ד נהלה גני נגד יצחק אלגריסי
הנאשם	ע"י ב"כ עוה"ד יריב אבירם

הכרעת דין

הרקע וההליך

1. הנאשם מואשם בעבירת החזקת סכין, בכך שביום 2.4.08 סמוך לשעה 15:20 במחסום מכבים, הוא החזיק סכין ברכבו, ולא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה.
2. לאחר שהנאשם כפר במיוחס לו בטענה כי קנה את הסכין למטרה כשרה לשימוש במילואים, התיק נקבע להוכחות, אך בפתח ישיבת ההוכחות הודיע הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון בו הודה הנאשם במיוחס לו, עפ"י ההסדר נקבע כי העבירה בוצעה, והדין נדחה לצורך הגשת לשם הגשת תסקיר שירות המבחן שיבחן את אי ההרשעה. במועד נוסף, לאחר טיעוני הצדדים לעונש, התקבלה המלצת שירות המבחן והנאשם נדון ל-160 שעות של"צ ללא הרשעה.
3. בערעור על קולת העונש שהגישה המאשימה לביהמ"ש המחוזי בירושלים בע"פ 31314-10-11 טען הנאשם כי החזקת הסכין נועדה למטרה כשרה וכי הודה בביצועה, רק משום שסבר שלא יורשע. בנסיבות אלו הסכימה המאשימה לקבל את בקשתו לחזור בו מהודייתו ולהחזיר התיק למותב זה לצורך בחינת שאלת "**הכשרות להחזקת הסכין**", דהיינו האם החזקת הסכין היתה למטרה כשרה (ראה עמ' 3 סעיף ט' לפסה"ד בערעור), והתיק נקבע שוב לשמיעת תשובת הנאשם ואח"כ להוכחות.
4. בתשובתו הנוספת לכתב האישום מיום 29.1.12 הודה הנאשם, כי הסכין נמצאה ברכבו, לאחר שרכשה יום

קודם לכן בעיר העתיקה בירושלים ונועדה למטרה כשרה, לשימוש במילואים, אליהם זומן כשבועיים לאחר הארוע, אך הוא שכחה ברכבו.

5. בסיכומי, העלה הסנגור טענה נוספת שלא במסגרת השאלה שהותרה לדיון בערעור, בדבר אי חוקיות החיפוש ברכב, לפיה השוטר רס"ר ג'ובאני ביצע את החיפוש ללא שחשד כי הנאשם ביצע עבירה (ראה עמ' 9 ש' 15 לפרו' מיום 16.4.12) וגם לא רשם בדו"ח שערך כי התעורר אצלו חשד. לטענת הסניגור מאחר ולפי סעיף 29 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) נוסח חדש תשכ"ט - 1969, סמכות שוטר לערוך חיפוש קמה כשקיים יסוד סביר לחשש כי החשוד מסתיר חפץ, אזי בהעדרה קיימת אי חוקיות בהשגת הסכין כראיה, המצדיקה פסילת הראיה לאור הלכת יששכרוב, והסנגור גם הפנה לרע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מדינת ישראל**, שם קבע בית המשפט העליון כי במקרה של תפיסת סכין במסגרת חיפוש שלא כדין, גוברת זכות הנאשם להליך הוגן על האינטרס הציבורי של מניעת עבירות.

ראיות המאשימה

6. רס"ר ג'ובאני אהוד, שוטר סיור וסייר שביצע בידוקים לאיתור טובין המוחזקים בניגוד לחוק במחסום מכבים, בו נעצר הנאשם, עצר ביום 2.4.08 את הנאשם שנסע ברכבו מכיוון עופר לצומת שילת, ערך חיפוש ברכבו לאחר שקיבל את הסכמתו, ובחיפוש הבחין בתחילה בסכין עץ משוננת במגירת האכסון שבדלת, שאינה נשואת אישום זה (ראה עמ' 8 ש' 5-9 לפרו' הדיון מיום 16.4.12), ומקל מעץ מתחת לתא המושב שליד הנהג (ראה עמ' 6 ש' 21-24 לפרו'), שלדברי הנאשם היה חלק ממעדר, **ובתא המאפרה מצא את הסכין נשוא כתב האישום ת/1**, (ראה עמ' 8 ש' 9 לפרו'), ורק אותה תפס.

7. השוטר העיד בביהמ"ש כי בתגובה למציאת הסכין הנאשם: **"דיבראיתיעלמילואים. שהואצריךלבצעבועודמס' שבועות, דיבראיתיעלעצםהנסיעהבכביש443"** (ראה עמ' 8 ש' 13-17 לפרו'), ובדו"ח פעולה שערך - **ת/3**, כתב השוטר:

"בהמשך החיפוש נמצאה סכין כסופה בתא המאפרה. הסכין היתה מתקבעת וקפיצית. שאלתי: "למי זה שייך? ולאיזה צורך זה משמש?". זה השיב: שהינו שלו ורכשה אתמול ממזרח ירושלים והיא תשמש אותו במהלך המילואים, להם יקרא בעוד שלושה שבועות. עוד אמר כי בתוקף נסיעתו בציר-443 הוא מחזיק בה."

(ההדגשה שלי א.ז.)

ראה: ת/3 עמ' 2 ש' 7-9.

8. כן אמר השוטר בחקירתו הנגדית כי אינו זוכר אם הציג לנאשם תעודת שוטר, לא זכר אם עלה חשד כלשהו כלפי הנאשם, ורק הבהיר כי בתוקף תפקידו **"כבודק במחסום כפי שאמרת - החזקות שאינן עפ"י חוק"** ביקש לעשות חיפוש ברכב (ראה עמ' 9 ש' 6-15 לפרו'), קיבל את הסכמת הנאשם לכך, מצא בחיפוש את הסכין דני, ומתגובת הנאשם נוכח **הבין "שיש פה עבירה"** (שם ש' 19 לפרו'), לכן תפס סכין זו, ולא את האחרות.

עמוד 2

9. הנאשם העיד כי בדרכו למודיעין לאחר המחסום הצבאי פנה אליו השוטר: "**עמדה ניידת הוא קפץ לי השוטר לכביש, ביקש ממני לעצור...**" (ראה עמ' 12 ש' 10-11 לפרו') והעיד כי הסיבה להחזקת הסכין היתה צאתו למילואים:

"קניתי את הסכין ולפניזוהבמזרחירושליםבעירהעתיקה, זוסכיןש.. אניהייתיבכותל, עברתידרךהשווקיםשם, מוכריםאתהעלהרצפה, אדמישבועלהשטיחומוכרסכינים, קניתיאותהיוםלפניזוהלמילואים... אני רס"ר במילואים..אתה משפצר את הנזק, חותך חבלים, יש אלף ואחד דברים שאתה יכול לעשות אתה."

(ההדגשה שלי א.ז.)

ראה: עמ' 12 ש' 18-29 לפרו' מיום 16.4.12.

כן הבהיר כי את המילואים אמורים להיות עוד 3 שבועות (שם ש' 26) והוא שכח את סכין ברכב.

טיעוני המאשימה

10. לאור הימצאות הסכין ברכב הנאשם, תגובת הנאשם לשוטר והסברו בהודעתו במשטרה כי רכשה לצורך נסיעתו בכביש 443 ושימושו בטרמפים, הרי שהנאשם לא החזיק בסכין לצורך מטרה כשרה, גם אם התכוון להשתמש בה במילואים, ולפיכך לא הרים את הנטל המוטל עליו להוכיח כי החזיק בסכין למטרה כשרה.

11. לעניין חוקיות החיפוש, הגם שלא היה לשוטר חשד סביר לביצוע עבירה מצד הנאשם, החיפוש במקרה דנן היה במחסום, כשלגבי מחסומים חל חוק מיוחד - **סמכויות לשם שמירה על בטחון הציבור התשס"א**, המתיר לו בסעיף 3(א)(2)(ד)(ה) לבצע חיפוש במחסום גם ללא צורך בחשד סביר לביצוע עבירה, שכן מדובר בנקודת כניסה או יציאה לאיזור, דהיינו ליהודה ושומרון. מאחר ואין מחלוקת כי מדובר בנקודת בדיקה במחסום, ומחסום מכבים הוא אחת מנקודות הבדיקה, היה בסמכות השוטר לבצע חיפוש, וזאת בניגוד לנסיבות עליהן התבססה **הלכת בן חיים**, שמטעם זה לא חלה בעניינו.

12. כמו"כ מדובר בחיפוש שנעשה **בשלבים** ובמהלך בדיקת השוטר, תוך אבחנה מושכלת בין הפריטים השונים שנמצאו ברכב, כמו סכין העץ, או מוט העץ מתחת למושב, שאינם דומים לסכין ת/1 שהשוטר החליט לתפוס, ולגביה אמר לו הנאשם כי הוא מחזיק בה גם לצורך נסיעותיו בכביש 443 ובטרמפים, וחזר על הסבר זה גם בהודעתו במשטרה. הסברי הנאשם למטרת החזקתה מלמדים על טענת הגנה עצמית, שאינה מוכרת כמטרה כשירה להחזקת סכין, גם אם אכן הסכין היתה אמורה לשמשו אף במילואים. בנסיבות אלה מציאת הסכין ברכב הנאשם ותגובת הנאשים מעידים על החזקתה שלא למטרה כשרה והצדיקו תפיסתה.

13. באשר לביצוע החקירה בשטח ולא בתחנת משטרה, טוענת המאשימה כי מהלך זה נועד דווקא להקל על האזרח ולאפשר לשחררו מיד לאחר החקירה, כדי למזער את הפגיעה בו. ההודעה הוקראה לנאשם, הוא חתם עליה, ולפיכך הינו מנוע מלהתכחש לה. כמו"כ אילו אכן היו לנאשם טענות אמת כלפי השוטר, תמוה מדוע לא הגיש נגדו תלונה, מה עוד שאחיו של הנאשם שוטר.

טיעוני ההגנה

14. הנאשם כפר כי אמר לשוטר שאינו מעוניין להתייעץ בעו"ד, ככתוב בהודעתו במשטרה.

לטענתו הוא אמר לחוקר בהזדמנות הראשונה כי הסכין נועדה עבור שירות מילואים, שאמור היה להתקיים בעוד 3 שבועות (ראה עמ' 12 ש' 23-25 לפרו'), וגם כפר כי אמר לחוקר שהסכין נועדה לצורך הנסיעה בכביש-443 (ראה עמ' 14 ש' 16-17 לפרו'), או לצורך נסיעותיו בטרמפים (ראה: עמ' 14 ש' 13-14 לפרו') ובכך התכחש לכתוב בהודעתו במשטרה, על אף חתימתו עליה. מאחר והנאשם רכש את הסכין בעיר העתיקה בירושלים, יום קודם לתפיסתה (ראה שם ש' 23-24 לפרו') לצרך המילואים, אך שכחה ברכב (ראה עמ' 13 ש' 1-2 לפרו'), הרי שהרים את הנטל להוכיח כי החזיקה למטרה כשרה.

15. החיפוש ברכב הנאשם אינו כדין, משום שלא היה לשוטר חשד סביר כי הנאשם ביצע עבירה. לפיכך נפגעו זכויות הנאשם להליך הוגן ודין הראיה שנתפסה להיפסל בהתאם להלכת **בן חיים** ברע"פ 10141/09, בה נפסק כי במקרה של תפיסת סכין בחיפוש שלא כדין, גורבת זכות הנאשם להליך הוגן על פני האינטרס הציבורי של מניעת עבירות.

דין והכרעה

16. מאחר וביהמ"ש המחוזי החזיר בפסק דינו את הערעור לדיון בשאלת הכשרות להחזקת הסכין, די להכריע בה, ואין מקום להרחיב את היריעה מעבר לכך.

17. מאחר והנאשם טוען כי החזיק את הסכין למטרה כשרה, הרי שהנטל להוכחת טענה זו מוטל על כתפיו, ברמה של מאזן הסתברויות המטה את הכף להוכחת טענתו (ראה רע"פ 7484/08 **פלוני נ' מ"י** בבית המשפט העליון, פסקה 3 לפסה"ד של כב' השופטת מרים נאור). לפיכך, אין להסתפק בהעלאת ספק סביר בדבר קיומה של מטרה כשרה לעניין העבירה לפי סעיף 186א' לחוק העונשין (ראה סעיפים 24-26 לפסה"ד הנ"ל).

18. לאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות והראיות, הגעתי למסקנה כי הנאשם לא הרים את נטל ההוכחה, כי הסכין שהחזיק נועדה למטרה כשרה, שכן מדבריו עולה כי הגם שנועדה לצורך המילואים, ייעודה הנוסף היה לצורך שימוש בעת נסיעותיו בטרמפים או בכביש 334, דהיינו מדובר בטענת הגנה עצמית, שלא הוכרה בפסיקה כטענת הגנה לצורך המטרה הכשרה הנדרשת להחזקת סכין, ולהלן נימוקיי:

א. בהודעתו במשטרה עליה הנאשם חתם **ת/2** בש'10, אמר הנאשם: "**רכשתי את הסכין כיוון שאני משתמש בטרמפים**". מכאן עולה שאין מדובר בהחזקת סכין למטרה כשרה. בעניין זה אני דוחה את טענת הנאשם לפיה השוטר ג'ובאני בדה מליבו שהסכין נועדה לצורך נסיעה בטרמפים, שכן הנאשם חתם על הודעתו, וטענתו דן שנטענה בעלמא, לא הועלתה בשתי תשובותיו לכתב האישום. בנוסף, למרות שהעיד כי במהלך האירוע שוחח עם אחיו שהוא שוטר (ראה עמ' 13 ש' 13 לפרו'), לא מצא להעלות בפניו טרזניה כלפי השוטר ג'ובאני, כי בהודעתו נרשמו דברים לא נכונים וגם לא הגיש תלונה נגדו. העלאת טענתו בשלב כה מאוחר נראית מגמתית, ואיני מאמינה לו.

ב. גם מדו"ח הפעולה **ת/3** שערך השוטר ג'ובאני, עולה כי הנאשם אמר לו: "**עוד אמר כי בתוקף נסיעתו בציר-443 הוא מחזיק בה**" (ראה **ת/3** עמ' 2 ש' 9), כששוב מדובר בהחזקת הסכין לצרכי נסיעותיו. דברי הנאשם בת/3 תומכים ומחזקים את דבריו בהודעתו במשטרה.

ג. טענת הנאשם כי היה זקוק לסכין עבור המילואים, מלמדת כי מדובר במילואים ליומיים בלבד (ראה נ/1 ש' 10), ולא ביציאה למילואים ממושכים לצורך שימוש שיידרש בסכין, ועיון בדו"ח נ/1 מלמד כי לא תמיד הוא נקרא לשירות ארוך. גם טענתו כי לא ידע ששירות המילואים יקוצר - תמוהה, שהרי לדבריו השירות קוצר בעקבות הריון אשתו, ולא עקב סיבה בלתי צפויה (ראה עמ' 14 ש' 24-27 לפרו').

ד. הנאשם טוען כי מדובר בסכין חדשה שנרכשה לצורך המילואים, יום קודם אך נשכחה ברכב (ראה עמ' 14 ש' 29-30 לפרו'), אך מעיון בסכין (מוצג ת/1) ספק אם מדובר בסכין חדשה (ראה עמ' 14 ש' 31 לפרו' מיום 16.4.12), (אציין כי לאורך הלהב ניכר מקום קטוע המעיד על שימוש קודם). מדברי הנאשם עולה כי החזקת סכין לצורך נסיעותיו בטרמפים או בכביש 443 כשמדובר בעניינו בכלי מסוכן (ת"פ (שלום ת"א) 11990-02-10 **מד"י נ' וקנין** (לא פורסם)).

19. על אף שביהמ"ש המחוזי החזיר את התיק לדין ורק לצורך בירור "**שאלת הכשרות להחזקת הסכין**", מעבר לנדרש ולמען הזהירות אתיחס בקצרה לטענות אחרות.

20. באשר לסמכות השוטר לבצע חיפוש ללא חשד סביר לביצוע עבירה, מקובלת עלי טענת המאשימה, כי החוק המיוחד החל במחסום דן מאפשר זאת, כך שאין תחולה לרע"פ 10141/09 **בן חיים**, לא נפגעה חוקיות החיפוש, ולא מדובר בהליך לא הוגן. כמו"כ, הנאשם נתן את הסכמתו לביצוע החיפוש (ראה עמ' 12 ש' 12-13 לפרו'). לנושא הסמכות לבצע חיפוש במחסום התייחסתי בהכרעת דיני בת"פ 3082/09 **מ"י נ' אלבנא** (פסקאות 12-14) לחיפוש במחסום מכבים, שהמחוקק הסמיך שוטרים לבצע חיפוש במחסומים לפי סעיף 11(ג) **לחוק יישום הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה** (סמכויות שיפוט והוראות אחרות) (תיקוני חקיקה) תשנ"ו-1996 ולחוק "**סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור**" תשס"ה-2005. לפי סעיף 3(א) לחוק ביטחון הציבור, בנקודת בדיקה רשאי השוטר לערוך חיפוש בכלי תחבורה בלא צו. בנוסף, לפי סעיף 10(א) לחוק יישום הסכם הביניים נקודות הבדיקה נקבעו בצו שר הפנים, ובצו יישום הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (סמכויות שיפוט והוראות אחרות)(תיקוני חקיקה)(נקודות בדיקה) התשס"ח-2008 ק"ת 6660 עמ' 687 מיום 31.3.08 נקבע כי מחסום מכבים הינו נקודת בדיקה - משכך, לא מצאתי פגם בעריכת החיפוש ובמצאו.

21. ידוע הנאשם על זכותו להיוועץ בעו"ד - גם טענת הנאשם כי לא ידע על זכותו להיוועץ בעו"ד, סותרת את דבריו בהודעתו במשטרה ת/2: "**לא איני מעוניין להיוועץ בעו"ד**". הנאשם הרי חתם על הודעתו, ואין בידי לקבל את טענתו כי חתם על שלל דברים לא נכונים **רק כדי לעוף משם** (ראה עמ' 13 ש' 19-21 לפרו') לרבות כי לא טענתו הוזהר, לאחריה חתם חתימה נפרדת. הנאשם אדם בוגר, חתימתו מחייבת אותו, וטענתו כי חתם על דברים לא נכונים, אותם העלה בשלב כה מאוחר בביהמ"ש, תמוהה, אינה סבירה ולא אמינה. הדברים תמוהים יותר לאור עדותו כי במהלך האירוע שוחח עם אחיו השוטר (ראה עמ' 13 ש' 13 לפרו'), ולא מצא להעלות בפניו את שלל טענותיו כגד השוטר ג'ובאני, לרבות כי בהודעתו נרשמו דברים, או כי לא אמר שאינו מעוניין להיוועץ בעו"ד.

זכות ההיוועצות בעו"ד

22. גם אם מסר גרסה בלא שהודע לו על זכותו להיוועץ בעו"ד, אין בכך כדי לפסול הראיה, גם לפי **הלכת יששכרוב**, בה נפסק כי:

ראיות חפציות, כגון: נשק, סם או רכוש גנוב, הן בעלות קיום עצמאי ונפרד מאי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגתן, ובדרך-כלל לא יהא באי-החוקיות האמורה כדי לפגום באמינותן של ראיות אלה. לפיכך, משקלם של השיקולים המצדדים בקבלתן של ראיות חפציות הוא בדרך-כלל רב.

ראה: פסקה 71 לפסק דינה של כבוד השופטת ביניש בע"פ 5121/98 טור' **רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי סא (1)** 505, 461.

23. כמו"כ מאחר ומדובר בסכין, שהוא חפץ מסוכן, הוכח לפני כי תפיסת הסכין נעשתה לאחר שיקול דעת של השוטר, שבחן ואיבחן בעת החיפוש את הסיכון העולה מהחפצים שמצא בחיפוש, הרי שהאינטרס הציבורי הצדיק בענייננו את תפיסת הסכין ת/1 כראיה קבילה במשפט, ולאור האינטרס הציבורי למגר את התופעה המסוכנת של החזקת הסכין. מכל מקום לא נפגעה זכות מוגנת של הנאשם בענייננו, כפי שנפסק:

"אין כדי לקבוע כי כל פגיעה בזכות מוגנת של הנחקר תוביל בהכרח לפסילת קבילותה של הודאתו לפי סעיף 12 לפקודת הראיות. פרשנות כזו תפגע יתר על המידה בערכים הנוגדים שעניינם גילוי האמת, לחימה בעבריינות והגנה על שלום הציבור, ולפיכך אין לקבלה. נוסחו ולשונו של סעיף 12 לפקודת הראיות מעידים כי כלל הפסילה המעוגן בו, נועד להגן מפני פגיעה משמעותית באוטונומית הרצון של הנאשם במסירת הודאתו. לפיכך, פגיעה מן הסוג האמור היא שתוביל לפסילת קבילותה של הודאה בהתאם לסעיף 12 הנ"ל, והכל בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה לגופו. מסקנה פרשנית זו עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית-משפט זה עובר לחוק היסוד, לפיה יש לבחון בכל מקרה על-פי נסיבותיו, האם השימוש באמצעי החקירה הפסול הוביל לשלילת הרצון החופשי ויכולת הבחירה של הנאשם במסירת הודאתו (ראו: דבריו של השופט גולדברג בע"פ 115/82, 168 מועדי הנ"ל, בעמ' 224-225; דבריו של הנשיא י' כהן, שם, בעמ' 251-252; דבריו של השופט אלון, שם, בעמ' 263-268). עם זאת, בעוד שבעבר ההצדקה שניתנה לפסילתה של הודאה לפי סעיף 12 נשענה על ההנחה לפיה שלילת חופש הבחירה של הנחקר מקימה בהכרח חשש לאמיתות הודאתו, הרי על-פי רוחו והשראתו של חוק היסוד מן הראוי לקבוע כי ההגנה על חופש הרצון של הנחקר

מהווה כיום תכלית העומדת בפני עצמה ומהווה טעם נכבד ועצמאי לפסילת קבילותה של ההודאה לפי סעיף 12 לפקודת הראיות."

ראה: סעיף 34 להלכת יששכרוב ע"פ 5121/98 - טור' (מיל') רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח' . תק-על 1093, (2)2006:

24. מעבר לנדרש, אני דוחה את טענות הנאשם כי נפלו פגמים, באופן כתיבת ההודעה ומקום גבייתה. לא התרשמתי כי מדובר בפגם כלשהו שפגע בזכויות הנאשם והגנתו, המצדיק פסילת הודעתו במשטרה, וגם לא עלה בידי הנאשם להוכיח זאת, על אף שקיבל את יומו בבית המשפט. מכל מקום אף אילו היה נופל פגם באופן גביית ההודעה, אין בכך כדי לפוסלה, שכן שיטת המשפט בישראל אינה מאמצת את דוקטרינת "פירות העץ המורעל" ואינה נוטה לפסול ראיות והודעות באופן גורף (ראה הלכת יששכרוב סעיף 71 סיפא לפסק דינה של כבוד השופטת ביניש). מטרת הפסילה נועדה בעקר להבטיח שאמצעים פסולים לא יביאו לקבלת מידע כוזב, כשמדיניות "הבטלות היחסית", נועדה לאזן בין זכות הפרט לכבוד וחירות לבין אינטרסים חברתיים מוגנים לרבות חקר האמת. עיון במבחני העזר שמציגה כב' השופטת ביניש בהלכת יששכרוב, מלמד כי לביהמ"ש שיקול דעת, וכשהפגמים אינם מעיבים על אמיתות ההודעה במשטרה, אין מקום לפסול אותה.

25. לסיכום, לאחר ששקלתי את מכלול הראיות וטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי הנאשם לא הרים את נטל הראיה ולא את נטל השכנוע להוכחת טענותיו, לרבות כי החזיק את הסכין למטרה כשירה.

26. **אשר על כן אני מרשיעה אותו בעבירת החזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק העונשין תשל"ז-1977.**

ניתנה היום י"ב שבט תשע"ד (13.1.14) בנוכחות ב"כ המאשימה, עו"ד בועז ביטון, הנאשם וב"כ עו"ד יריב אבירם.

אילתה זיסקינד, שופטת